

VRIENDINNEN VOOR ALTIJD

HETTY VAN AAR ↙

Manteau

© 2016 Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Hetty van Aar

www.wpg.be - info@wpg.be
www.hettyvanaar.nl

Vertegenwoordiging in Nederland:

WPG Media BV
Wibautstraat 133
1097 DN Amsterdam
Postbus 1050
1000 BB Amsterdam

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 02 25908 1
D/2016/0034/147
NUR 283
Elfde druk, juni 2016

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Emma liet haar rugzak op de grond glijden en keek voorzichtig om zich heen. De eerste schooldag was begonnen. Op een nieuwe school in een nieuwe stad. Wat een ellende. Ze kende niemand, helemaal niemand. En de anderen kenden zo ongeveer iedereen, behalve haar natuurlijk.

Het was nog een wonder dat ze de weg naar school gevonden had. Gisteren had ze met papa de route gereden. Echt moeilijk was die niet. Maar toch, voor het eerst alleen in een vreemde stad ...

‘Wil je nog een keer, voor de zekerheid?’ had papa na afloop gevraagd. Hij had bezorgd geklonken. Dat mocht ook wel. Het was tenslotte zijn schuld dat ze moest verhuizen, ver weg van haar vriendinnen. Het bedrijf waar hij werkte,

vertrok naar China en papa zat zonder werk. Eerst vond hij het niet zo erg. Nu kon hij nog fijn even het huis schilderen en het tuinhek repareren. En de dakgoot schoonmaken. Zelfs Emma's kamer werd eindelijk lichtroze geverfd. Maar op een dag waren alle klussen gedaan en nog steeds was er geen nieuwe baan. Papa was stil geworden, en somber. Je werd er verdrietig van als je naar hem keek. En toen kwam er toch nog werk. Ze moesten wel verhuizen naar een andere stad, maar dat vond Emma minder erg. Het was lang zo ver niet als naar China.

Emma schoof stil op haar stoel heen en weer en zuchtte. Het was hier net zo vreemd als in China, alleen spraken ze geen Chinees. Maar dat maakte niets uit, want niemand zei iets tegen haar.

Ook op school wist ze nergens de weg. En je moest bijna elke les naar een ander lokaal, met al je boeken. Je sjouwde je suf door die kilometerslange gangen. Wat een ellende. Ze probeerde onzichtbaar te zijn en dat lukte goed. Het eerste uur zei niemand iets tegen haar. Nou ja, bijna niemand.

Claudia, het meisje naast haar, vroeg opeens: 'Heb jij al je boeken al gekaft?'

Emma kreeg een kleur en knikte. Even later werd er opeens gelachen, schuin voor haar. Vier

meiden kregen tegelijk de slappe lach.
'Ze zijn weer bezig', mompelde Claudia.
'Wie?' fluisterde Emma.
'Yéék!' wees Claudia.
'Yéék?' Emma trok een vies gezicht.
'Yelien, Eline, Ellen en Kato. Daar kom je niet tussen, hoor. Die zijn altijd samen.'
Een beetje jaloers keek Emma naar het groepje.
De rest van de tijd zat Claudia meestal achterstevoren te fluisteren met Sofie, die achter haar zat.
Het tweede uur kwam er een klein, kaal mannetje binnen. Hij gaf Engels en stelde zich voor. 'Good morning, I am mister Johnson. Na schooltijd heet ik Janssens.'
Voor het eerst had Emma een beetje om zich heen durven kijken. De meeste jongens leken wel kleuters. Daar zat er een met roze wangen en natte piekhaartjes van de gel. Alsof hij net door zijn moeder uit de badkuip was gevestigd.
De jongen achter hem was heel anders. Hij had een piercing in zijn wenkbrauw. Zijn broek en shirt waren zwart, net als de kringen onder zijn ogen.
Naast hem zat er eentje doodleuk in zijn neus te pulken. Hij at het nog op ook. Ieuw! Wat een viezerik.
Rechts vooraan zat een smalle jongen ernstig door zijn bril te kijken. Die werd vast professor.

Emma's ogen dwaalden langs de meiden schuin voor haar. Die lange blonde zag er erg sportief uit. Soepel lijf, soepele broek en bloes. Helemaal perfect.

Een heel verschil met het meisje daarachter. Met een elastiekje probeerde ze haar dikke bos haar bij elkaar te houden, maar het sprong en krulde alle kanten op. Haar verbleekte rode shirt slobberde om haar lijf.

Het meisje daarnaast droeg de bloes die Emma zelf zo mooi vond. Ze had het model in een reclameblaadje gezien, maar was het weer vergeten door de verhuizing.

Iets verderop zag ze een meisje met zwaar opgemaakte wimpers. De uitgelopen mascara had zwarte stippeltjes op haar bezwete wangen gemaakt.

Ze schrok zich rot toen mister Johnson opeens naast haar stond.

'And, young lady, vertel je ons nog hoe je heet? Of is dat top secret?'

'Emma, meneer', mompelde ze. De hele klas staarde haar aan. Als ze niet wilde opvallen, moest ze vooral zo doorgaan.

Toen ze na de eerste pauze het lokaal binnenkwam, was ze haar plaats kwijt. Sofie zat naast Claudia. Je mocht de eerste week nog kiezen waar je ging zitten, had de juf van Nederlands het eerste uur gezegd. Hoe heette ze

ook alweer? Oh ja, mevrouw Peeters.

Helemaal vooraan was nog een plaats vrij, naast de smalle jongen met de bril. Emma aarzelde. Toen zag ze opeens de lege tafel helemaal achteraan. Dankbaar dook ze weg achter de ruggen van de anderen.

En dan die pauzes ... Vreselijk! In haar eentje stond ze naast de ingang, met uitzicht op het schoolplein. Daar hingen de jongens in groepjes bij elkaar en liepen de meiden gearmd heen en weer. Er werd gelachen en gepraat, alsof ze elkaar al jaren kenden. Iedereen had wel iemand, behalve zichzelf.

Of nee, toch niet. Er was nog een meisje uit haar groep heel alleen. Ze stond alle pauzes naast het hek bij de fietsenstalling, alsof ze uitkeek naar iemand. Maar er kwam niemand. Katja heette ze. Emma had haar naam onthouden, omdat Katja nogal opviel. Ze was lang, haar vuurrode krullen staken boven iedereen uit. En ze was superslank, als een fotomodel. Door haar strakke, witte shirtje kon je haar behaasje zien. Ze leek veel ouder dan twaalf.

De uren kropen voorbij. En ook de helft van de lessen ging aan Emma voorbij, ze had het te druk met ongelukkig zijn. Pas toen de laatste zoemer ging, kwam ze in actie. Ze greep haar rugzak, trok een sprint naar de fietsenstalling en racete zo snel ze kon naar huis.

Hijgend en zwetend stond ze in de keuken van hun nieuwe huis. Wat een verschrikkelijke dag. Ze knipperde met haar ogen om haar tranen weg te werken. Nu niet gaan huilen, daar schoot ze niets mee op. Ze kon beter een glas water drinken. Dat hielp meestal wel.

Toen ze de kraan opendraaide, kwam mama de keuken in. Ze zeulde een verhuisdoos met zich mee en zag er verhit uit. Plukjes haar plakten tegen haar klamme gezicht.

‘Ben je er al?’ zei mama. ‘Dat is lekker vroeg. Maartje moet nog twee uur. Zo zie je maar, de middelbare school heeft de nodige voordelen. Hoe was je eerste schooldag?’

Emma draaide de kraan dicht. ‘Ging wel.’

‘Heb je een leuke klas?’

‘Ik ken nog niemand.’

Mama zette de verhuisdoos op het aanrecht. ‘Dat komt nog wel. Voor je het weet heb je nieuwe vriendinnen.’

Dat moet ik nog eens zien, dacht Emma. Maar ze zei het niet hardop. Mama kon het ook niet helpen dat ze verhuisd waren. Zij moest ook opnieuw beginnen hier, zonder familie en vriendinnen. En over twee weken begon ze aan haar nieuwe baan.

Was Maartje maar thuis. Vaak was haar twee jaar jongere zusje een plaaggeest. Dan kregen ze ruzie. Maar nu miste Emma haar. Samen hadden

ze iets leuks kunnen doen. Desnoods voor de honderdduizendste keer naar Maartjes favoriete Disneyfilm kijken.

Met vlugge vingers rolde mama het glasservies uit het krantenpapier. Een voor een zette ze de glazen in de kast.

‘Kan ik helpen?’ vroeg Emma. Ze voelde zich schuldig omdat mama het zo druk had.

‘Nee hoor, ga lekker iets gezelligs doen.’

Iets gezelligs? dacht Emma. Hoe kon je gezellig doen als je zo leeg voelde vanbinnen? Zo leeg als ... als hun nieuwe huis, toen ze vorige week aankwamen. Hun stemmen en stappen galmden hol in de kale kamers. Nu niet meer, gelukkig. De meubels stonden op hun plaats en de schilderijen en gordijnen hingen. Ze had zelf nieuwe spullen voor haar kamer mogen uitzoeken. Het huis was ervan opgeknapt, nu zij nog.

Ze aarzelde even. ‘Mag ik Paulien even mailen?’

‘Vooruit dan maar’, zei mama.

Emma startte de computer op. Ze moest even haar hart uitstorten. En bij wie kon dat beter dan bij Paulien, haar aller-aller-allerbeste vriendin.

♡ PAULIEN!

Hi, Plientje!

Hoe was je eerste schooldag? De mijne was vreselijk. Ik ken hier echt niemand. En niemand kent mij. Ik zou zo naar jouw nieuwe school willen fietsen, maar elke dag 80 kilometer is wel veel. En terug ook nog eens 80 ... Wel goed voor de conditie. En voor de lijn, niet te vergeten. Hier in de buurt ken ik helemaal niemand. Je ziet ook geen mens. Het is doodstil met dat grote park voor de deur. Lekker rustig, vinden papa en mama. Ja, als je oud bent misschien. Er valt hier echt niets te beleven. Oh Plientje, als ik terug kon kruipen, kwam ik meteen. Ik denk niet dat ik hier ooit zal wennen. Misschien word ik wel ziek van heimwee. Dan móet ik wel terug van de dokter. Zou dat niet fijn zijn?

Miss you, snuf snuf!

Luf you.

Emmetje

Toen ze op Verzenden klikte, rolden de tranen over haar wangen. Ze kon ze niet langer tegenhouden. Ze had gewoon heimwee. Heimwee naar huis. Maar ze was hier nu thuis. Help! Wat moest ze doen?

Niets. Helemaal niets. Gewoon in bed kruipen met het dekbed over haar hoofd. Net doen alsof ze niet bestond.

Haar bed was al bezet. Mimaauw, haar kleine, zwarte katertje, lag lekker opgekruld te slapen. Emma ging naast hem zitten. Arme Mimaauw. Hij moest drie weken binnenblijven, om aan het nieuwe huis te wennen. Anders zou hij weglopen om het oude huis te zoeken. Konden ze maar samen gaan.

Ze aaide het zachte, glanzende velletje. Meteen zette Mimaauw zijn brommertje aan en begon te snorren.

Arme Mimaauw, dacht Emma weer. Hij was zo tevreden, terwijl hij binnen opgesloten zat. Met dit weer nog wel. Het was zo heet, veel te warm om weg te kruipen onder het dekbed. Ze moest iets anders verzinnen.

Opeens zag ze haar lievelingsboek in de kast: *For Girls Only*. Daar stond misschien wel iets in wat haar kon helpen. Ze begon te bladeren.

Als je lacht, krijg je sneller vrienden, las ze.

Ja, dat zal wel. Maar er viel niets te lachen.

Somber sloeg ze wat bladzijden om. Ze werd op haar wenken bediend: 4 redenen om te lachen.

Oh ja, viel er dan toch wat te lachen? Wat waren die 4 redenen dan? Met lichte tegenzin begon ze te lezen.

Lachen is gezond.

Je maakt makkelijker vrienden.

Lachen verdrijft stress.

Lachen = je goed voelen.

Aha, dat laatste klopte aardig. Ze lachte niet, omdat ze zich helemaal niet goed voelde.

Dat was ongezond, je kreeg er stress van en daardoor maakte je geen vrienden. Als je alles omdraaide, klopte het ook, zag ze. Ze bladerde terug naar de tips.

Vraag of je in hun vriendenboek mag schrijven, stond er.

Dat durfde ze niet. Je kon toch niet zomaar in een wildvreemd vriendenboek schrijven?

Zuchtend las ze verder.

Zoek iemand die ook alleen is. Dat leek zo gek nog niet.

Emma klapte het boek dicht. Ze dacht aan Katja. Die was ook alleen. Morgen zou ze naar haar toe gaan. Misschien, als ze durfde. Gewoon een praatje maken. Wie weet was dat wel de gouden tip.

Aan het eind van de middag keek ze nog een keer of Paulien al teruggemailed had. En ja hoor, er kwam net een mailtje van Paulien binnen! Toch nog iets dat meezat.

Plientje

hi, emmetje! hoest?

M

mis joe muts. snik snik! ❤️

Plientje

mis u2.

M

hoes je klas?

Plientje

wel leuk, denk ik.

de helft ken ik al van onze oude school.

jij kent ze ook: femke, laurie, hanne, naomi en merel.

en bart, dieter, thomas ...

M

help! ik wil terug.

is er nog plaats?

Plientje

voor jou altijd. 😊

o, ik moet eten.

see u.

M

luf u muts. 👍

Plientje

luf u 2.

